

411. A lélek-menyasszony mindent elveszít, csakhogy megnyerje lelke Urát
(Keresztes Szent János: *A szellemi páros ének*, 29. versszak, 359-365. oldal)

Imádkozzuk a 154. számú éneket:

*Jézusomnak szívében megnyugodni jó,
Elmerülni Benned, csendes, tiszta tó.
Földi bútól, bajtól szíved enyhülést ad.
Tenálad lelkünk megpihen, ki sírva sírt: vigad.*

*Jézusom szent szívében lándzsa döfte át,
Megnyitotta nekünk drága oldalát.
Szent szívébe rejtve törli minden bűnünk,
A szenvedés ott nem sajog, Őbenne örülünk!*

A szellemi páros ének 29. versszaka így hangzik:

*„Ha hát többé a pázsiton
A mai naptól nem láttok s találtok,
Mondjátok: elveszett;
Minthogy szerelmekben bolyongva
Elvesztettem magam, s ez lőn szerencsém.”*

o **I. Keresztes Szent János ehhez a versszakhoz a következő megjegyzést adja**

Igazában véve ez a lélek *el van veszve* az összes dolgokra nézve, és **csupán a szeretetben találja fel magát, mert szellemét más már nem tudja lekötni.** Ezért is mindabban, ami a tevékeny élethez, és más külső működésekhez tartozik, elmarad. Igazán csak azt az egy dolgot tudja megtenni, amelyet az isteni Jegyes **egyedül szükségesnek mondott**, vagyis az **Isten jelenlétében való állandó szeretet-gyakorlatot** (vö. Lk 10, 42). Ezt ugyanis az **isteni Jegyes** oly nagyra tartja, és annyira becsüli, hogy **megróttá** Betániában **Mártát, midőn az Máriát el akarta hívni az Ő lábai mellől**, és más dolgokkal akarta foglalkoztatni az Úr szolgálatában. Azt hitte ugyanis, hogy csakis ő végez minden munkát, és **Mária** nem tesz semmit, mert **csak ott ült, és élvezte az Úr társaságát.** Pedig ennek épp az ellenkezője volt az igaz. **Nincs jobb és szükségesebb cselekvés a szeretésnél!**

Hasonlóképpen veszi védelmébe az arát az *Énekek énekében* is, felszólítva a világ összes teremtményeit – ezeket érti ugyanis Jeruzsálem leányai alatt –, hogy **ne zavarják az ara szerető szellemi álmát! Ne ébresszék fel belől, és ne kényszerítsék arra, hogy kinyitva a szemét más dologra nézzen, amíg csak ő maga nem akarja!** (vö. Én 3, 5). Itt meg kell jegyeznünk:

1. Először is, hogy mindaddig, amíg a lélek el nem jut a szerető egyesülés ezen állapotába, illik, hogy gyakorolja a szeretetet úgy a tevékeny élet, mint a szemlélődő élet terén.

2. Ellenben másodszer: amikor már elérte azt, hogy nem hasznos számára, hogy ilyen külső munkákkal és gyakorlatokkal foglalkozzék, melyek ha még annyira Isten végső üdvösségére szolgálnak, bármi csekély tekintetben akadályozhatná annak az istenszeretben való létezés állapotát.

(A fordító, P. Szeghy Ernő megjegyzése: Keresztes Szent János itt a létezés szót ellentétben használja a cselekvésről. **Isten lángoló szeretetében lenni többet ér, mint Istenért**

bármit is tenni! A Megváltó életének legértékesebb része az a három utolsó óra a kereszten, amikor csak volt, és nem tett valamit. Isten el tud lenni működésünk nélkül, de szeretetünkért eped.).

Keresztes Szent János így folytatja: Mert ha egy kevés ebből nagyobb érték Isten és a lélek szemében, mint azokból bár akármennyi sok, az Anyaszentegyházra is hasznosak, az ilyen látszólag semmit nem tevő emberek, mint azok a többi dolgok mind összevéve. Ezért **Mária Magdolna** habár prédikálásával később sok jót tehetett volna, és később is tekintve, hogy mennyire óhajtott Jegyesének kedvébe járni, és az Egyháznak hasznára lenni, **igen sok lelket téríthetett volna meg, mégis félrevonult. 30 esztendőt töltött a pusztában,** és teljesen ennek a szeretetnek szentelte magát. Úgy fogta fel ugyanis a dolgot, hogy ily módon minden tekintetben többet ér el, mert **az Egyháznak rendkívüli hasznára szolgál csak egy csepp is az ilyen szeretetből!** Éppen ezért, ha valamely lélekben van egy kevés a tiszta szeretet ezen fokából, nagy kárára szolgálna neki és az Egyháznak, ha csak rövid időre is külső dolgokkal vagy működéssel foglalkoztatnák, bármennyire is fontosabbak volnának ez utóbbiak. Mert hiszen maga Isten kéri: *ne ébresszék fel ebből a szeretetből!* Ki volna olyan vakmerő ezt megtenni? Elvégre is **mi erre a szeretetre vagyunk teremtve!** Éppen azért jegyezzék meg azok a nagyon is munkás emberek, akik szinte az egész világot el akarják árasztani prédikációkkal és külső működésükkel; **sokkal nagyobb hasznára volnának az Egyháznak, és Istennek is tetszőbb dolgot tennének – eltekintve a jó példától, amelyet másoknak adnának –, ha idejüknek csak a felét is arra fordítanák, hogy együtt legyenek Istennel az imában!** Még ha talán nem is jutnának fel arra a magaslatra, amelyen ez a lélek áll, azért mégis többet érnének el, és pedig kevesebb fáradtággal. **Egyetlen tettük felérne mostani ezernyi tettükkel, amennyiben párosulna imájuk érdemeivel és az abból merített szellemi erővel!**

Mennyit lehetne még erről a dologról írni! Ezt a keveset azért mondtam, hogy megértessem a következő versszakot. Mert ebben a lélek-menyasszony **védekezik** azokkal szemben, akik őt ezen **szent tétlenség miatt szemrehányással illetik.** Akik azt akarják, hogy **minden csak munka legyen, hogy a szem állandóan kifelé nézzen,** és ragyogjon, és akik nem értik, hogy milyen gyökérből és érből fakad az élet vize, és hogy miből terem a gyümölcs.

Most hallgassuk meg még egyszer a 29. versszakot, azután következik annak a magyarázata:

*„Ha hát többé a pázsiton
A mai naptól nem láttok s találtok,
Mondjátok: elveszett;
Minthogy szerelmekben bolyongva
Elvesztettem magam, s ez lőn szerencsém.”*

Magyarázat: Ebben a versszakban a lélek-menyasszony megfelelt a világiak egy hallgatag szemrehányásával. Ezeknek ugyanis az a szokásuk, hogy **gyanús szemmel nézik azokat, akik** amúgy igazán **Istennek szentelik magukat.** Túlzókna tartják őket sajátos viselkedésük, elvonult életük, és különös eljárási módjuk miatt. Azt is mondják róluk, hogy hasznavehetetlenek ott, ahol fontos dolgokról van szó. Vakok minden olyannal szemben, amit a világ sokra tart és becsül. Erre a vádra a lélek-menyasszony itt nagyon talpraesetten válaszol, ő ugyanis **már feljutott az istenszeretet tökéletes fokára, és minden egyebet kevésbe vesz.** Azonban nemcsak ezt teszi, hanem ellenkezőleg: ő maga vallja meg ebben a versszakban, sőt olyannal dicsekszik vele, hogy ilyen dolgokra adta magát, és hogy **isteni Kedvесе kedvéért elveszett a világ és önmaga számára.** Itt tehát azt akarja mondani a világiaknak: hogyha ezentúl

nem látják őt többé a régi társalgások és időtöltések közepette, amelyben annak előtte a világban forgott, vegyék tudomásul: ezekre nézve ő elveszett, ezektől elidegenedett. Hogy igen nagy szerencsének tartja, amennyiben ő maga akart elveszni, mert **igen szerelmes lévén isteni Kedvesébe, elindult az Ő keresésére.** Vagy pedig hogy mekkora nyeresége volt ebből az elveszésből, és hogy azt ne tartsák részéről oktalanságnak vagy tévedésnek, azért hangsúlyozza, hogy **ez az elveszés nyereség volt reá nézve.** És hogy éppen azért szánt szándékkal tette, hogy elveszett.

Az **1 és 2. verssor** tehát így hangzott:

*„Ha hát többé a pázsiton
A mai naptól nem láttok s találtok,*

A másíknak nevezik rendszeren az olyan helyet, ahol az emberek játéokra és mulatságra szoktak összejönni, és ahol ugyancsak a pásztorok is legeltetik a nyájukat. Itt tehát a pázsiton a lélek-menyasszony a világot érti, ahol **a világiak folytatják időtöltéseiket és** társalgásaikat, **legeltetik érzéki vágyaik nyájait.** Erre vonatkozólag mondja a lélek-menyasszony a világiaknak: hogyha ezentúl ebben a környezetben nem látják többé úgy, amint szokták volt látni mielőtt egészen Istennek szentelte volna magát, tekintsek e tekintetben elveszettnek. És mondják is ezt ki nyíltan, mert hiszen neki csak öröme szól, ha ilyesmit beszélnek róla.

3. verssor:

Mondjátok: elveszett,

Az, aki Istent szereti, **nem restelli a világ előtt azt, amit Őérette tesz, és nem rejtegeti tetteit álszégyenből, még ha az egész világ elítélné is.** Mert hiszen *ha valaki szégyellené megvallani az emberek előtt Isten Fiát,* és azért nem tenné az Ő dolgait, azt, amint Szent Máténál maga az Úr mondja: *Isten Fia is szégyelleni fogja megvallani Mennyei Atyja előtt* (vö. Mt 10, 33). Azért is a szeretettől lelkesített lélek-menyasszony határozottan azt akarja, hogy mások is lássák, hogy mit tett ő isteni Kedveséért. Hadd szolgáljon az Kedvesének dicsőségére, hogy ő elvesztett a világ összes dolgai számára, ezért is szól így a 3. sorban: „Mondjátok, hogy elveszett.”

Kevés lelki ember éri el ezt a tökéletes bátorságot és határozottságot a cselekvésben. Mert egyesek bár gyakorolják ezt az Istennel való társalgást, sőt némelyek már igen előrehaladottnak tartják magukat, sohasem képesek egyik-másik pontban teljesen elveszni akár a világ, akár a saját természetük számára. **Nem jutnak annyira, hogy amit tesznek, azt tökéletesen és kizárólag Krisztusért tegyék, tekintet nélkül arra, hogy mit szól a világ,** és mit tartanak róluk az emberek! Ezeknek szájába tehát nem jönnek e szavak a verssor szerint: – „mondjátok, elveszett” –, mert cselekvésükben nem vesztek el a maguk számára. **Szégyellik tetteik által megvallani Krisztust az emberek előtt.** És tekintettel lévén erre is, arra is, nem élnek amúgy igazán Krisztusban.

A **4. sor** így hangzott:

„Minthogy szerelmekben bolyongva.”

Vagyis csak egy sorral magyarázza ezt Keresztes Szent János: **Isten szerelmétől lángolva és gyakorolva az erényeket bolyong** a lélek-menyasszony.

Az **5. verssor**:

„Elvesztettem magam, és ez lón szerencsém.”

A lélek-menyasszony ismeri az evangéliumból isteni Jegyesének azt a mondatát: *Senki sem szolgálhat két úrnak* (Mt 6, 24), hanem hogy egyiktől feltétlenül el kell fordulnia. Azért azt mondja itt: **nem akarván elfordulni Istentől, és elfordult mindattól, ami nem Isten**, szóval az összes többitől, sőt, önmagától is, és **Isten iránti szeretetből elveszett mindezekre nézve**. Az, aki igazán szeret, az elvész minden másra nézve, mert **megtalálja magát abban, akit szeret**. Ezért mondja itt a lélek-menyasszony: elvesztette magát, ami annyit jelent, hogy a maga szántából vett el. Ez pedig kettős módon történt:

1. Először önmagára nézve, amennyiben nem törődik többé önmagával semmi tekintetben, csakis isteni Kedvesének érdekét tartja szem előtt, mert hiszen **egészen önzetlenül adta át magát Neki, és semmiben sem keresi a maga hasznát**.

2. Másodszor pedig elveszett minden egyébre nézve, amennyiben **egyetlen egy emberrel vagy dologgal sem törődik, hacsak** nem annyiban, amennyiben **összefüggésben van isteni Kedvesével**. Ezt jelenti az: elvesztette önmagát, amivel összefügg az: szereti, ha megtalálják Kedvesét, isteni Jegyesét. Ilyen az az ember, aki szereti Istent. Az ilyen nem keresi a maga hasznát, nem kér jutalmat, hanem **egyetlen óhaja: teljesen elveszteni mindent, és önmagát is Isten iránti szeretetből!** Ezt tekinti hasznának. Itt valósul meg, amit Szent Pál apostol mond: *Meghalnom nyereség* (Fil 1, 21), vagyis **Krisztusért való meghalásom által elnyerek mindent, és önmagamat is**. Ezért mondja a lélek-menyasszony: „Ez lett a szerencséje,” mert az, aki önmagát nem tudja elveszíteni, nem nyeri meg önmagát, hanem inkább elveszti; amint ezt a mi Urunk kijelenti az evangéliumban: *Aki lelkét meg akarja nyerni, elveszti azt. Aki pedig elveszti azt Értettem, megtalálja azt* (Mt 10, 39). Hogyha pedig ezt az idézetet szellemibb és idevágóbb értelemben vesszük, akkor ez a jelentése:

Ha a lélek a lelki élet útján annyira jutott, hogy elveszett mindazon természetes utak, módok számára, amelyeken az emberek Istennel érintkezni szoktak;

– ha nem keresik őt többé sem elmékedések, sem elképzelések, sem érzelmek, sem más, a teremtményeken és az érzékeken át vezető utakon,

– ha elnézve mindezek, és eddigi saját módjai fölött, süketen és szeretetben érintkezik Istennel, és élvezi őt,

akkor mondható, hogy amúgy **igazán megnyerte, megtalálta magát Isten számára**. Mert a lélek-menyasszony csak akkor vett el igazán mindannak, ami nem Isten, és annak, ami ő maga önmagában.

(Eddig Keresztes Szent János tanítása a 358-364. oldalig.)

II. Próbáljunk leszűrni a gyakorlati következtetéseket!

Ha volt valaha egy olyan élményünk, hogy egy számunkra idegen városban elvesztünk, elszakadtunk a csoporttól, és nem tudtuk, ismertük az utat, merre kell a csoporthoz vagy hazafelé menni, akkor tudjuk, hogy az milyen gyötrelmes. Szinte a megsemmisülés élménye uralja el az embert: „Jaj, mi lesz velem?”

Az imádságnak ezen útszakaszán azonban nem egy ilyen negatív veszteséges élményről van szó, hanem a legjobb helyre kerülés boldogságáról. **A lélek-menyasszony már nem szakad el isteni Jegyesétől, hiszen állandóan az Ő jelenlétében él, sőt Őbenne él, Isten pedig az Ő választottja lelkében.** Ez az elveszés a tévutakra szól. Azok az utak, amelyek nem az isteni Jegyeshez vezetnék, azok járhatatlanná válnak a számára, érdektelenné lesznek. A legteljesebb bizonyossággal **tudja, hogy jó helyen van.** A szeretet gyakorlásában, **a szeretet állapotában van.** A létmódja a szeretés lett. Ezért dicséri Keresztes Szent János azt a magatartást, amellyel most a lélek-menyasszony nem cselekedni akar valamit, még ha az Úr ügyében is, hanem egész lényével a szeretésben egyesül isteni Urával. Ez **a szeretetnek egy olyan belekonszokrálása a világba, amelynél hatékonyabb energiaforrás nincsen! Amikor Isten szeretete tüzesedik fel az Ő választottja lelkében, akkor az ég és a föld még jobban együvé lesz kötve, nem az emberi erőfeszítés által, hanem Isten ajándékából.**

Az Egyház nagyon komolyan veszi ezt az imaállapotot, ezt az életállapotot. Az egyházi törvénykönyvnek kifejezetten van egy törvénycikkelye arról, hogy a szemlélődő szerzetesek megtartják az életük megvalósítására a jogot még akkor is, hogyha a lelkipásztori szükség a cselekvés területére szólítaná is őket. Inkább menjenek a karthauziak is – vagy mondjam: a pálosok is – plébániákra, és a szemlélődő életet, a kolostor csendjét, Isten közelségét elhagyva apostolkodjanak az aktív szeretet vonalán! **Az Egyháznak mindig szüksége van erre a szeretetlángolásra!**

III. Most csendben próbáljuk a szívünket lángolóvá tenni, hogy az Úr szeretete rajtunk keresztül is egyre jobban megnyilvánuljon a földön!

Egy pázsitos rét zöld füve gyönyörű, vonzó lelket Istenhez emelő terület lehet. De itt most Keresztes Szent János a pázsit helye alatt inkább azt az időtöltést szemlélteti, amelyen az emberek saját magukkal vannak elfoglalva. **A lélek-menyasszony pedig már csak isteni Urával van elfoglalva. Ezért nem vonzzák őt már az e-világi hívságok.** Tehát az Úr szeretetét próbáljuk a lelkünk felé irányítani! Bekapcsolni az Úr szeretetét a lelkünkbe, hogy az Ő adását újra meg újra vegyük, felfogjuk, felerősítsük! Nem baj, hogyha a többi üzenet számára az ember elveszik vagy kikapcsolódik. A lényeges kontaktus a **fontos** Isten és a lélek között! Ez a kapcsolat pedig a szeretet gyakorlására, a szeretetben való növekedésre segíti, **hogy Isten szeretetétől egyre jobban lángoljon a lélek!** Ez az a tűz, amelyben az önző ember, az önmagát kereső ember elég, elveszíti önmagát, megsemmisül. De van ennél nagyobb nyereség, mint amikor önmagának meghalva, önmagát elveszítve **Isten szeretete uralkodik el benne,** Isten élete él benne!

Keresztes Szent János hangsúlyozza: ez a hitben és a szeretetben valósul meg. Itt a földön ugyanis *még a hit állapotában élünk, nem a szemlélés az osztályrészünk* (2 Kor 5, 7), ahogyan Szent Pál apostol is tanítja. De ugyanakkor a szeretet állapotában is élünk. Isten ajándékából a szeretet lett az osztályrészünk. Ezért mondja Keresztes Szent János: **a lélek nemcsak érintkezik Istennel a hitben és a szeretetben, hanem élvezi is Őt, gyönyörködik isteni Urában!**

A 29. versszak 2. sorában van egy nagyon fontos időpont meghatározás: „A mai naptól nem láttok, nem találtok engem.” Vagyis ezzel a lélek-menyasszony azt akarja kifejezni, hogy **mostantól** kezdve már nem vagyok számotokra, hanem **csak az én isteni Uram számára létezem!** Mi ez a pillanat? Ez az Istennel kötött lelki frigy, a lelki házasság megkötésének szent pillanata. Sorsdöntő perc, **egy egész életet megpecsételő időpont.** Nem olyan pillanat, mint az öngyilkos mélybe ugrása. Az már visszafordíthatatlan cselekvés, halállal végződik. Itt más pillanatról van szó. Ezzel az Istennel kötött lelki életszövetséggel ugyanis egész életünket Isten

tenyerébe helyezzük. Ez a döntés szinte az egész életre kihat, és **egész szívünket az Isten szívébe belemerítő önelvesztést eredményez.** Mondhatjuk: más milióbe kerül az ember, isteni milióbe. Ezért nem látják, és nem találják őt mások máshol, csak isteni Urában.

Amikor Dávid még nem volt király, és az ő csapatával kóborolt Júdea hegyein, akkor az ő csapatára rátámadó férfi megbosszulására akart indulni. De annak a férfinak a felesége, Abigél okosabb volt, és fölpackolt mindenféle élelmiszert a teherhordó állatokra, és elébe ment a csapatnak. Ezzel mintegy megengesztelte Dávidot. Dávid akkor mondja ezt a csodálatos mondatot, amely az ő Istennel való kapcsolatára utal: *Áldom az Urat, hogy téged ma utamba vezérelt, és így megakadályoztad, hogy vétsek Isten ellen, meg a te urad élete ellen.* A történetnek az a kimenetele, hogy amikor Abigél hazament, és elmondta urának, hogy milyen veszedelemtől szabadította meg ez a hűséges asszonyi, feleségi gondoskodás, *a férj a szívéhez kapott, és szélütést szenvedve tíz nap után meghalt.* Dávid pedig feleségül vette ezt az özvegy asszonyt, és áldotta egy életen át az Urat, aki élete útjába vezérelte ezt az asszonyt (vö. 1 Sám 25, 32-41).

A lélek-menyasszony is egy életen át áldja az Urat, hogy élete útján elébe toppant. Hogy eléje **jött**, hogy a kereszt terhét **Ő** saját maga hordozva **testét és vérét adta nekünk** eledelül, hogy már ne tegyünk semmi olyant, ami Isten akarata ellen volna! Hogy meghaljunk önmagunknak és a bűnnek, **hogy már az Istennel való szent lelki frigy állapotában éljünk!** Mert Isten az, Aki a választott lelket az **Ő** menyasszonyává fogadja.

Itt már beteljesedik az, amit a 29. versszak 4. sorában olvashatunk: „A szerelmemben bolyongtam.” Itt már nem kell keresnie, itt **már a szerelemtől lángolva** megállapíthatja, hogy **megtalálta isteni Szerelmesét. Eddig is mindenben Őt kereste.** Most pedig, hogy isteni Urát megtalálta, és isteni Ura órá is vetette szeretetteljes tekintetét, és házába, vagyis szíve mélyébe fogadta őt, mondhatja: *Elveszítettem magamat a szerelemben.*

Az 5. versszaknak a tanítása: – *Elveszítettem magamat* – így valósul meg. Megtaláltam magamat isteni Szerelmemben! Az 5. versszakban ezt mondja: *Ez lett a szerencsém.*

– Mekkora szerencse, micsoda főnyeremény ez!
– Hogy felderül a lélek-menyasszony arca a mosolyra!
– Hogy énekel az ajka!
– Az örömtől hogyan ujjong a lelke, mert az az Élet, Aki őbenne van, az az Isten élete. **A végtelen Élet él a kicsiny véges teremtmény szívében.** Csoda-e, hogy a választott lélek-menyasszonyban felfakad a vallomás:

– Uram, olyan boldog vagyok Veled!
– **Olyan jó elveszíteni magamat ebben a boldogságban!**
– Olyan jó belemerülnöm **szíved szeretetébe!**
– Olyan jó megtalálni magamat Tebenned!
– Olyan jó Téged, isteni Uramat megtalálni szívem palotájában!
– Olyan jó, hogy **elveszítettem magamat** önmagam számára, **és megtalálhatalak Téged magamban!**
– Olyan jó, hogy Te lettél Uram az én Életem!
– Olyan jó, hogy árad a kegyelem!
– A szeretetnek a határtalanságával csak azért esedezem isteni Uram, hogy **lüktess át engem még jobban Önmagaddal!**
– Áradj belém még jobban a **szereteteddel!**

– Amint a téli hidegtől átfagyott embert lassan, de érezhetően átjárja a meleg, ha fűtött helyiségbe kerül, úgy én, a Te választott menyasszonyod is egyre inkább átélem, azaz tapasztalatilag tudom, hogy Te, isteni Uram, nagyon szelíden, vagy olykor hirtelen átjártál szereteted melegével, betöltöttél az egymásban-levés örömeivel, **az isteni Élet gyönyörűségét adtad nekem!**

Ebben az imaállapotban érthető, hogy minden elmarad a lélek-menyasszonytól, ami nem köti őt össze isteni Urával. Érthető, hogy **már csak az egyedül szükséges szeretet marad meg!** Ezért nem sajnált mindent elveszíteni, sőt, magát is elveszni hagyni, csak hogy a végtelen szeretet megmaradjon a lélek-menyasszony szívében. Ugyanakkor a hit által megvilágosítva a szeretet megtapasztalásával tudja: ő isteni Ura szívében van, mert isteni Ura is mindent odaadott érte a keresztfán. Az egész életét nemcsak a *keresztfára* szegezte (vö. 1 Pét 2, 24), hanem a lélek-menyasszony a szívének mélyére is elválaszthatatlanul, elszakíthatatlanul és visszavonhatatlanul. Itt már a kereszthalált legyőző, a halálból dicsőségesen feltámadó isteni Úr lép be *a zárt ajtókon keresztül* is a lélek-menyasszonya hajlékába, és azt mondja: *Ne félj, én vagyok! Ne félj, én veled vagyok! Rád lehelem a Szentlelket* (vö. Jn 20, 19), az Atya és a Fiú szeretetét! Az a szeretet lüktet egyre jobban a te szívedben is. **Egyre inkább isteni, vagyis Isten szerinti életet tudsz majd élni.**

Újra meg újra megvallom neked, kicsiny választott jegyesem, isteni szívem érzelmét:
Jegyesem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

A szerelmes szív sürgetésével, határtalanságával küldjük a lélek-menyasszony válaszát:
Én Uram, szeress még jobban engem szüntelen!

Ezzel a szüntelen isteni szeretettel Isten is belemeríti magát választott menyasszonya szívébe. Egymásban vannak, mint ahogyan **a lélek Jézus szent szívének tengerébe merül bele, és az óceán belemerül a kicsinyke vízcsepp lélek-menyasszony lelkébe!**